

ಶಾರೀರಿಕ, ಸೃಜನಾತ್ಮಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ರೂಪಿಸಿ, ಮಕ್ಕಳ ಯಶದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜಯ ಕಾಣುವ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ, ಏಕಾಏಕಿ 'ಶಾಲೆಗೆ ಬರಬೇಡಿ' ಎಂದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾಯಿತು. ಶಾಲೆಗೆ ಬನ್ನಿ ಎಂದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಬೇಕಾದ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ, 'ಶಾಲೆಗೆ ಬರುವುದು ಬೇಡ' ಎಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾಯಿತು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಶಾಲೆಯಿಂದ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಕರಿಂದ ದೂರವಾದ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಪಾಲಕರ ಬಳಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಉಳಿಯುವಂತಾಗಿ, ಅವರ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಕೈ ಜೋಡಿಸುತ್ತ ಕೆಲಸಗಾರರಾಗಿಬಿಟ್ಟರು. ಕಾಡಿನ ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರ ಪಾಲಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ದೈನಂದಿನ ಋಷಿ ಕಾರಣವಾಗುವ ಚಿಲುಮೆಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ದೂರವಾದ ಸಂದರ್ಭ ಶಿಕ್ಷಕರ ಪಾಲಿಗೂ ಅಗ್ರಿಪರೀಕ್ಷೆಯಂತಾಯಿತು. ಕೆಲವು ಶಿಕ್ಷಕರು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಆರೋಗ್ಯದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು, ವಿಷಣ್ಣ ಭಾವವನ್ನು ಅನುಭವಿಸತೊಡಗಿದರು.

ಇದಲ್ಲದರ ನಡುವೆ ಸರ್ಕಾರ ಆನ್‌ಲೈನ್ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿತಾದರೂ ಇಡೀ ದಿನ ಮೊಬೈಲ್ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತ ಮಕ್ಕಳು ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ತೊಂದರೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಜೋಯಿಡಾದಂತಹ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ, ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಸಂಪರ್ಕ ಬಹಳ ಕಡಿ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಆನ್‌ಲೈನ್ ಪಾಠ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗದು. ಅಣಶಿಯಂತಹ ಕಾಡಿನ ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಷದ ಆರು ತಿಂಗಳು ಮಳೆ ಬೀಳುವಾಗ ವಿದ್ಯುತ್ ಇರುವುದೇ ಕಡಿಮೆ. ಅಲ್ಲಿ ಆನ್‌ಲೈನ್ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದೇ ಕಷ್ಟ.

ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರು ಕೊರೊನಾ ಕಾರಣದಿಂದ ಪಡಿತರ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವಾಗ ಸ್ಮಾರ್ಟ್‌ಫೋನ್ ಅವರ ಬಳಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು? 'ಕೊರೊನಾ ಕಾರಣದಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೂಲಿ ಕೆಲಸವೂ ಸಿಗದಿದ್ದಾಗ, ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡಾ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ; ಶಾಲೆ ಶುರುವಾದ ನಂತರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಳಿಸಿದರಾಯಿತು' ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದ ಮನಸುಗಳು ಹಲವಾರು. ಹೀಗಾಗಿ 2019ರ ಜೂನ್-ಜುಲೈ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆ ಆರಂಭವಾಗದಿದ್ದಾಗ, ಆಗಸ್ಟ್ ಮೊದಲ ವಾರದಲ್ಲಿ ಅಣಶಿ ಊರಿನ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಶಿಕ್ಷಕರು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೊಂದನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡೆವು. ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿತ ಅಕ್ಷರ, ಶಾಲೆಯ ವಾತಾವರಣ ಮರೆಯಬಾರದೆಂದು ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡೆವು. ಅಣಶಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕ ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಮಕ್ಕಳು 'ಅಣಶಿ ಶಾಲೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರು ಶಿಕ್ಷಕರು ಜೊತೆಯಾಗಿ ಒಂದೊಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ, ಅವರ ಪಾಲಕರ ಮುಖೇನ ಕೆಲವು ಚಟುವಟಿಕೆ, ಮನೆಗೆಲಸ ಕೊಡುವ ಯೋಜನೆ ರೂಪಿಸಿದೆವು.

ಕಾಡಿನ ಪ್ರದೇಶದ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ

ಕೊರೊನಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಲುಪಲು ಶಿಕ್ಷಕರು ಪಟ್ಟ ಕಷ್ಟ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ

ಶಿಕ್ಷಕಿಯರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಕಷ್ಟ. ಹಾಗಾಗಿ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಶಿಕ್ಷಕರ ನೆರವಿನೊಂದಿಗೆ ದ್ವಿಚಕ್ರ ವಾಹನದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ, ಎರಡು ಮೂರು ಕಿ.ಮೀ. ನಡೆದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಲುಪುವ ಕೆಲಸ ಶುರುವಾಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

ಸುರಿವ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದು ಒಂಥರಾ ಭಯಾನಕ ಸಂಗತಿ. ಕಾಡಿನ ದಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವಾಗ, 'ಈ ಹಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ದಿನವೂ ಶಾಲೆಗೆ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು' ಎಂದು ನಾವು ಶಿಕ್ಷಕರು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಭಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಅಣಶಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಂಟಿ (ಉಂಬಳ) ಕಾಟ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ. ತರಗತಿಗಳ ನಡುವೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿರುವ ಅವು ನಮ್ಮ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಸದ್ದಿಗೆ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ಮೈ ವಾಸನೆ ಹಿಡಿದು, ಹಾವಿನ ಹೆಡೆ ಎತ್ತಿದಂತೆ ನಿಂತು ಕಾಲು ಹತ್ತಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವು. ನಡೆಯುವ ಗಡಿಬಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಂಟಿ ಹತ್ತಿದ್ದೇ ಗೊತ್ತಾಗದು. ಯಾವ ಸುಳಿವು ನೀಡದೆ ರಕ್ತ ಕುಡಿದು ಬಿದ್ದ ನಂತರ ಕಚ್ಚಿದವರ ಕಾಲಿನಿಂದ ರಕ್ತ ಸುರಿಯುವಾಗಲೇ ಕಾಂಟಿ ಕಚ್ಚಿದ್ದು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅದರ ಅರಿವಾಗದು.

ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಲುಪಲು ಶಿಕ್ಷಕರು ಗದ್ದೆಯ ಹಾಳಿಯ ಮೇಲೆ ನಡೆದರು.

ಮಕ್ಕಳು ಇರುವಲ್ಲಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ-ಶಿಕ್ಷಕ

ಆರೋಗ್ಯಕರ ಬದುಕು